

„Este scris”

Acum sunt patruzeci de ani, așa povestește o femeie credincioasă, de când m-am măritat și împreună cu soțul meu ne-am mutat într-o casă mică proprie, în afara orașelului de provincie, S. Speram că soțul meu ar putea aici să se îndeletnicească cu meșteșugul său în mod profitabil.

Nu ne-am înșelat. Câștigul se prezenta în modul dorit și creștea de la săptămână la săptămână, așa încât noi priveam spre viitor plini de speranță și fără grijă. Trăiam fericiți unul cu celălalt și nu ne deranja că mulți din jurul nostru ne invidiau pentru bunăstarea noastră crescândă. Toată strădania noastră era acum mai degrabă, să ne îmbogățim cât mai repede posibil prin muncă harnică.

La Dumnezeu și la veșnicie nu ne gândeam. La ce bun? Doar eram tineri și sănătoși, totul ne mergea după dorință. Bindecuvântările care ne-au fost dăruite de Dumnezeu le-am luat ca de la sine înțelese, iar eu nu-mi amintesc ca noi să-I fi mulțumit vreodată Dătătorului ceresc pentru darurile Sale.

Dar avea să nu continue mereu așa. Dumnezeu, de al cărui Cuvânt și de a cărui voie nu ne-am interesat în niciun fel, a intervenit în viața noastră.

Într-o noapte m-am speriat violent într-un vis, care m-a scos dintr-odată din lipsa mea de griji.

Am visat că era dimineață, când tocmai se luminase, că ieșisem prin ușa din spate, unde este situat un iaz chiar lângă casa noastră. Era în toiul iernii și totul era acoperit cu gheață și zăpadă. Și eleșteul părea că este înghețat bocnă. Atunci am observat, stând pe mal, o gaură mare în gheață, și, o, ce grozăvie! capul unui bărbat se înălța din apă. Într-o clipă l-am tras pe cel înecat pe uscat și abia acum mi-am dat seama că era chiar soțul meu. Toate eforturile de a-l readuce la viață au fost fără succes. M-am trezit cu un strigăt pătrunzător. Atunci am auzit lângă mine glasul liniștitor al soțului meu.

N-am avut curajul să-i povestesc imediat visul ciudat, ci am făcut-o abia în ziua următoare. Am încercat să-i împărtășesc, glumind, ce văzusem în vis. Dar n-am reușit să-mi alung de tot neliniștea. În fața mea aveam mereu vedenia îngrozitoare și nu puteam să-mi alung din gând sentimentul că Dumnezeu voia să ne avertizeze. I-am împărtășit soțului meu aceste sentimente, dar el nu voia să știe nimic despre ele, ci a respins, râzând, gândul că un vis ar putea să aibă vreo importanță oarecare. În cele din urmă m-am liniștit și totul a mers din nou pe drumul obișnuit.

„Într-un vis, într-o viziune de noapte, când cade somn adânc peste oameni, în ațipiri pe pat, atunci El deschide urechea oamenilor și le pecetluiește învățătura, ca să întoarcă pe om de la faptă, ... ca să-i întoarcă sufletul de la groapă și viața de loviturile sabiei”, așa vorbește Cuvântul viu al lui Dumnezeu [Iov 33.15-17] și, într-adevăr, Dumnezeu procedează după Cuvântul Său. O, dacă aș fi ascultat de învățătura pe care El voise să mi-o dea în vis!

Să fi trecut câteva săptămâni și atunci s-a petrecut lucrul îngrozitor, - visul meu s-a îndeplinit.

Soțul meu plecase la munca sa mai devreme decât în mod obișnuit. Când am vrut să-i duc cafeaua în atelier la timpul obișnuit, spre uimirea mea nu l-am găsit acolo. Presupunând că s-a îndepărtat numai pentru o clipă, i-am lăsat cafeaua pregătită pentru el și m-am întors în locuința noastră. Totuși, când după trecerea unui sfert de oră încă nu s-a lăsat auzit niciun zgomot din atelier, care să-mi fi anunțat întoarcerea soțului meu, am ieșit prin ușa din spate și acolo s-a arătat privirilor mele acea vedenie îngrozitoare: o gaură în stratul de gheață, din care capul soțului meu ieșea pe jumătate. L-am tras afară, pe mal, cu mobilizarea tuturor puterilor mele, i-am frecat membrele înghețate, i-am strigat tare numele, dar el n-a mai răspuns. Toate încercările vecinilor care s-au grăbit să vină, ca să trezească puterea vieții omului înecat, au fost zadarnice. Soțul meu era mort.

Nu pot să descriu ce am trăit eu în zilele acelea, în mod deosebit după înmormântare, după ce neliniștea exterioară trecuse. Dar după o vreme, tristețea mea a căpătat un alt caracter. Am început să mă întreb dacă soțul meu chiar se duse în cer. Mi-am pus în față tot binele pe care el îl făcuse în viață, dar lucrul acesta nu mi-a dat siguranța pentru mântuirea sa veșnică. Mi se părea că nu ajunge nici pe departe pentru a-l putea duce în cer; și acum am început să-mi fac reproșuri violente, că după vedenia mea nu-l avertizasem mai serios pe soțul meu. Simțeam în același timp că nici eu nu eram mântuită și puteam să privesc spre moarte numai cu teamă. Aceasta m-a neliniștit profund. Erau așa de multe lucruri în viața mea care stăteau în contradicție cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. Cât de nerecunoscătoare fusesem față de toate binefacerile lui Dumnezeu! Cât de rău mi-am ținut promisiunea pe care o făcusem părinților mei pe patul morții! Citisem Cuvântul lui Dumnezeu? Îmi plecasem genunchii înaintea Sa? Nimic din toate acestea. În plus, mi-au venit în memorie păcate pe care nu le privisem ca păcate. Lăsasem păcatului frâu liber în mine și am clădit vină peste vină. O, cum îmi dădeam seama acum ce păcătoasă mare eram! Unde aș fi dusă dacă aș fi rechemată acum deodată? Neliniștea mea devenea din zi în zi mai mare și cu mâini tremurânde am luat Biblia. O promisem ca dar de nuntă, dar n-am folosit-o niciodată.

Dar nici cititul din Biblie nu voia să-mi aducă pacea dorită. Citeam mereu textele și cuvintele de mângâiere pe care mi le subliniasem la prima citire, dar mângâierea lipsea și nici rugăciunea mea părea că nu folosește la nimic, oricât de serios și de sincer mă străduiam să mă rog.

Și totuși, până la urmă avea să vină liniștea în sufletul meu chinuit. În cele din urmă m-am simțit ca și când cineva mi-ar fi șoptit: „Fii liniștită, tu ai făcut același lucru pe care l-au făcut toți păcătoșii pierduți, despre care ai citit în Biblie. Ei au venit la Isus și El n-a scos pe nimeni afară”.

Încă nu aveam siguranța de a fi mântuită, dar în sufletul meu a venit un sentiment minunat de pace, de parcă Dumnezeu nu S-ar mai mânia, ca și când aș fi primit iertarea păcatelor mele și aș fi fost curățită prin sângele lui Isus.

Toți care mă vizitau acum și care mă cunoșteau de mai înainte, mă găseau bătător la ochi de schimbată. Mă străduiam să vorbesc cu ei despre Dumnezeu și Cuvântul Său, dar părea că nimeni nu mă înțelege, așa că în cele din urmă am tăcut.

Au trecut câțiva ani. Pentru mine au fost ani de izolare liniștită. N-am dus lipsă, pentru că economisiseam așa de mult, încât am putut să trăiesc bine din economii. Dar nici fericită și mulțumită nu eram și sentimentul minunat de liniște și de pace, pe care îl avusesem mult timp, cu vremea mi-a dispărut din nou. Și, nici eu nu știam cum s-a întâmplat, dar am lăsat-o mai moale cu cititul Bibliei.

Atunci, într-o zi, m-a vizitat un evanghelist. Mai înainte nu promisem niciodată o asemenea vizită.

Curând eram într-o conversație aprinsă. I-am povestit vizitatorului meu tot ce trăisem și nici n-am ascuns că nu mai eram așa de fericită ca la început. Această conversație avea să devină pentru mine o binecuvântare bogată. Vizitatorul meu a vorbit deschis cu mine și mi-a spus printre altele:

„Cred că Dumnezeu v-a iertat toată vina și v-a primit în Isus Hristos. Dar știți de ce nu aveți o pace de durată? Vă bazați siguranța mântuirii dumneavoastră mai mult pe sentimentul dumneavoastră, decât pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Sentimentele noastre se clatină și sunt schimbătoare, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Ne place așa de mult să ne odihnim în sentimentele noastre, dar Domnul Isus spune: „Este scris”. Meditați odată serios la aceasta!”

Am făcut-o și curând mi s-au deschis ochii. Mi-a devenit limpede că eram mântuită pentru toată veșnicia, căci Cuvântul lui Dumnezeu doar spune limpede și deslușit: „Cine crede în Fiul are viața veșnică” [Ioan 3.36] și Domnul Isus Însuși spune: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. [Ioan 5.24] Da,

este scris: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” [Ioan 3.16]; și este scris: „Plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” [Romani 6.23]. Începând de atunci, fericirea și pacea mea au fost permanente. Acum mă bazam pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Titlul original: „Es steht geschrieben”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*